

Jamsai

奸臣之妹²

นิยาย
เรื่องนี้
ช้าไม่ได้
เขียน!

Jamsai
ทดลองอ่าน
Jamsai
ทดลอง

ดวงไกลล้วยเหยวี่ 长沟落月 เจียน
ลู่อิ่งฮวา แปล

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่ใช้ใจมาใส่ใจด้วยกัน

"พี่ชาย" เมื่อครู่นางได้ยินหลี่หลิงหว่านเรียกหลี่เหวยหยวนว่าพี่ชาย นางในตอนนั้นจึงเอ่ยเรียกเขาด้วยน้ำเสียงสั้นสะท้านแบบเดียวกัน ทั้งยังเร่งร้อนอธิบาย "ข้าไม่ได้ตั้งใจทำให้น้องสีตกลใจ ข้าเพียงแค..."

แต่กลับถูกหลี่เหวยหยวนกล่าวตบตาคำพูดของนางอย่างเย็นชา "พี่ชาย" ไม่ได้มีไว้ให้เจ้าเรียก" มีเพียงหลี่หลิงหว่านเท่านั้นจึงจะสามารถเรียกเขาว่าพี่ชายได้ และเขาเองก็ยินยอมให้หลี่หลิงหว่านเรียกเขาว่าพี่ชายแค่คนเดียวเท่านั้น

มากกว่ารัก นิยายเรื่องนี้เข้ามิได้เขียน! 2

ฉวางโถ้วเอวี่ย เซียน ลู่ฝิ่งอวา แปล

奸臣之妹 Jian Chen Zhi Mei

Published originally under the title of 奸臣之妹

Copyright © 长沟落月 (Chang Gou Luo Yue)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co.Ltd)

Thai edition copyright © 2019 Jamsai Publishing Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2432-4

ภาพประกอบ 容境

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 299 บาท

พินพูน

กระต่ายนอนสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

'นิยายเรื่องนี้เข้าไม่ได้เขียน!' ดำเนินมาถึงเล่มสองกันแล้วนะคะ มีท่านนักอ่านท่านใดที่เวลาอ่านหนังสือแล้วผลอดตกหลุมรักตัวร้าย ลงเรือพระรอง หรือตัวประกอบชายอันดับหนึ่งสองสามสี่บ้างหรือเปล่า เพราะบรรดาตัวละครชายที่เวดล้อมนางเอกล้วนมีแต่คนดี ๆ สำหรับเรื่องนี้ชีวิตของหลินหว่านก็คงจะเป็นเช่นนั้น เพียงแต่ตัวละครที่เธอเข้ามาอยู่ดันไม่ใช่ 'นางเอก' ตั้งแต่แรกนี่สิ พอนิสัยตัวร้ายเกิดการเปลี่ยนแปลงก็มีคนหาว่าผีเข้าไปเสียอย่างนั้น

ในเล่มสองนี้เมื่อ 'เทพผู้สร้าง' ต้องกลายมาเป็นแสงสว่างในใจตัวประกอบชายอันดับสองอย่าง 'หลี่เหวยหยวน' หัวใจที่ปิดตาย เย็นชา และโหดเหี้ยมของหลี่เหวยหยวนก็เหมือนได้สัมผัสกับความอบอุ่น กระทั่งละโมภจนอยากเก็บเธอไว้เพียงคนเดียว ในเล่มนี้หลินหว่านยังจะได้พบตัวประกอบชายอันดับหนึ่ง ตัวละครที่เธอบรรจงสร้างมาอย่างดี และนางเอกของเรื่อง 'หลี่หลิงเยียน' พี่สาวต่างมารดาของหลี่หลิงหว่านที่มาพร้อมความฉลาดเฉลียวสวยงาม บุรุษใดเห็นเป็นต้องรัก

เมื่อเรื่องราวมาบรรจบกับตอนที่หลินหว่านเริ่มเขียนนิยายขณะที่หลี่หลิงเยียนอายุสิบสี่ปี เธอก็เริ่มตั้งคำถามกับตนเองว่าที่แท้สิ่งที่เธอพยายามเปลี่ยนแปลงในตอนจบของตนเองที่ต้องตายอย่างอนาถนั้นจะสามารถเป็นจริงได้หรือไม่ หากท่านนักอ่านอยากรู้เรื่องราวต่อแล้ว เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * หลินหว่าน   นักเขียนนิยายออนไลน์เว็บจีนเจียง ก่อนจะข้ามมิติเข้ามาในบทของ 'หลี่หลิงหว่าน' ตัวร้ายหญิง
- * หลี่หลิงหว่าน   คุณหนูสกุลหลี่ หยิ่งยโสโอหัง เมื่อหลินหว่านเข้าร่างนิสัยก็เปลี่ยนไปเป็นรู้ความ มีเหตุมีผล
- * หลี่เหวยหยวน   หลานชายคนโตสกุลหลี่ ไม่ได้รับการยกย่องมารดาไม่รัก นิสัยเก็บตัว ชอบอ่านตำรา รักใคร่สิ่งใดก็จะห่วงแหนสิ่งนั้น
- * หลี่หลิงเยี่ยน   พี่สาวต่างมารดาของหลี่หลิงหว่าน เป็นนางเอกในนิยายที่หลินหว่านเขียน รูปโฉมงดงาม ฉลาดเฉลียวพร้อมด้วยความสามารถมากมาย
- * หยางซือ   สุหยินผู้เฒ่าสกุลหลี่ มีอำนาจมากที่สุดใ้สกุลหลี่ รักหลานลำเอียง
- * โจ้วซือ   มารดาของหลี่หลิงหว่าน นิสัยไม่สู้คน ไม่ใช่สะใภ้คนโปรด รักบุตรสาวมาก
- * หลี่ชิวป้อ   บิดาของหลี่หลิงหว่าน รักโปรดปรานขุนหลันอี ไม่รักโจ้วซือและหลี่หลิงหว่านเลย เป็นขุนนางอนาคตไกล

* ซุนหลันอี

มารดาของหลี่หลิงเยียน บิดาต้องโทษจนถูกเนรเทศ
ไปอยู่ชายแดน หลี่ชีวป้อมาพานางไปอยู่ด้วย

* เหลียงเฟิงอวี

ชื่อจริงของกวางผิงโหว หลี่หลิงหว่านคนก่อนขึ้นขอบเขา
มาก

สำนักพิมพ์ใจ๋มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

19

พรุ่งนี้ก็จะเป็วันเกิดอายุครบเก้าขวบของหลี่หลิงหว่านแล้ว
เป็นเพราะระยะนี้ฮุยอินผู้เฒ่าโปรดปรานหลี่หลิงหว่านอย่างมาก
ของขวัญวันเกิดที่มอบให้จึงใจกว้างยิ่ง โดยมอบปิ่นหยกเนื้องามคู่หนึ่ง
กับอารมณ์สีแสดดอกไม้ถึงปักดินทองหนึ่งชุด ใจซื่ออึ้งไม่ต้องพูดถึง
แทบจะนำสิ่งของดีๆ ทั้งหมดที่ตนมีมามอบให้กับนาง

หลี่หลิงหว่านจดบันทึกสิ่งของที่ได้รับมาเหล่านี้ลงสมุดด้วยตนเอง
ก่อนจะเก็บของทั้งหมดลงในกล่องสีดำเคลือบเงาประดับมุกกล่องนั้น
ที่ละอย่าง ทว่าไม่ได้เก็บหยกประดับสีขาวยื่นหนึ่งซึ่งใจซื่อมอบให้ไว้
เข้าไปด้วย หยกนี้เป็นหยกขาวมันแพะเนื้อดี ตัวหยกทั้งชิ้นแกะสลักเป็น
ลายปลาปี่มู่* คู่หนึ่งล้อมรอบด้วยเมฆา

หลี่หลิงหว่านหยิบหยกประดับสีขาวยื่นนี้มาพลิกมองซ้ายขวา

* ปลาปี่มู่ หมายถึง ปลาฟลาวนเคอร์ (Flounder) เป็นปลาทะเลตัวแบนที่ดวงตาสองข้างอยู่ฝั่งเดียวกัน

หากมอบหยกนี้ให้หลีเหวยหยวนห้อยไว้ที่เอวจะต้องเป็นเรื่องที่ดีเสียยิ่งกว่าดีแน่

ความจริงแล้วหลีเหวยหยวนรูปร่างหน้าตาตามคยาของอาจันท์ หากจัดความอิมครีမ်บริเวณหว่างคิ้วออกไปได้ ยามที่ออกไปข้างนอกก็ย่อมกลายเป็นเด็กหนุ่มผู้สง่างามคนหนึ่ง คงจะดึงดูดความสนใจของสตรีได้ นับไม่ถ้วน

หลีหลังหวานจึงสั่งให้เสี่ยวซานไปหยิบเชือกสีมุกดำมาอย่างกระตือรือร้น นางอยากถักเงื่อนผีเสื้อห้อยไว้ที่หยกชิ้นนี้เพื่อทำเป็นเครื่องประดับ หลายวันมานี้อาจารย์หญิงผู้สอนวิชาเย็บปักได้สอนทักษะถักเชือกให้นางกับหลีหลังเจียว ยามนี้นางทำเป็นแล้วจึงอยากจะแสดงฝีมือให้เห็น มินำซ้ำของที่มอบให้ผู้อื่น หากตนเป็นผู้ลงมือเอง จะมีใช่เป็นการแสดงออกถึงความจริงใจของตนเองมากขึ้นไปอีกหรือ ทว่าตอนที่ถักไปได้ครึ่งทางนางกลับเห็นว่าเชือกสีมุกดำค่อนข้างมีดมนเกินไป สุดท้ายก็แกะออก จากนั้นจึงนั่งเอามือเท้าค้างครุ่นคิดว่าที่สุดแล้วควรใช้เชือกสีอะไรมาถักเป็นเงื่อนกันแน่

เสี่ยวซานเห็นคุณหนูของตนเองขมวดคิ้วก็ไม่กล้าถามว่ามีเรื่องอะไร เพียงแค่นั่งถนัดใจเคลือบเงาที่มีถ้วยชาวางอยู่มาให้นางเงยบๆ

แต่เสี่ยวซานเพิ่งจะนำชาถ้วยนี้วางลงบนโต๊ะเล็กตรงหน้าหลีหลังหวาน ก็พลันเห็นนางปรบมือพลางเอ่ยอย่างดีใจ "ได้แล้ว!"

หลีหลังหวานทำให้เสี่ยวซานตกใจจนเกือบจะทำชาที่ถืออยู่ในมือหกออกมา ยังดีที่จับเอาไว้ได้ทัน ก่อนจะวางชาถ้วยนี้ลงบนโต๊ะเล็กได้อย่างราบรื่น

"คุณหนู" หลังตั้งสติได้แล้วเสี่ยวซานก็เอ่ยถามหลี่หลิงหว่าน "ท่านพูดว่าได้อะไรแล้วหรือเจ้าคะ"

หลี่หลิงหว่านยิ้มแย้มพลางเอ่ยสั่งนาง "เจ้าไปเอาชดเชือกสีทอง ที่วางอยู่ในตะกร้าสานมาให้ข้า"

ระยะนี้นางเรียนเย็บปักกับอาจารย์หญิง นอกจากนี้ในเวลาเรียน ต้องฝึกฝน เวลาเลิกเรียนแล้วนางยังนำกลับมาฝึกต่อด้วย

หลี่หลิงหว่านรู้สึกว่าคุณครูหญิงดีต่อนาง หากนางฝึกเย็บปักได้ไม่ดี จะเป็นการทำผิดต่อความเมตตาที่อาจารย์มีให้ และเนื่องจากต้องฝึกเย็บปักด้วยตนเอง จึงมีการเตรียมเชือกหลากหลายชนิดไว้ก่อนแล้ว

พอเสี่ยวซานได้ยินคำพูดของผู้เป็นนาย นางก็เดินไปหยิบชดเชือกสีทองในตะกร้าสานมาให้

หลี่หลิงหว่านรับมา ก่อนนำเชือกสีทองมาเข้าคู่กับเชือกสีมุกดำ หยิบขึ้นมาทีละเส้นๆ จากนั้นจึงนำมาถักเป็นเงื่อนผีเสื้ออีกครั้ง

รอจนถักเสร็จแล้วหลี่หลิงหว่านก็วางไว้บนฝ่ามือพลางมองดูอย่างมีความสุข

เชือกสีทองเส้นบาง สีมุกดำเส้นหนา สีทองย่อมเข้มสีดำไม่ลงอยู่แล้ว ทว่าในความไม่ตั้งใจนี้กลับทำให้มองเห็นประกายแสงสีทองวิบวับขึ้นมาได้ ช่างเป็นความมหัศจรรย์ที่อ่อนนุ่มถ่อมตนและไม่โอ้อวดจริงๆ

หลี่หลิงหว่านรู้สึกว่าการแบบเซวียเป่าไซ* นี้มีประโยชน์จริงดังคาด สามารถแก้ไขปัญหายากๆ ของนางได้อย่างหมดจด

คิดดูแล้วนางยังนำหินปะการังแดงเม็ดหนึ่งมาร้อยใส่ไว้ด้านล่าง

* เซวียเป่าไซ คือตัวละครหญิงตัวหนึ่งในวรรณกรรมจีนเรื่องความฝันในหอแดง เป็นแบบฉบับของสตรีที่ประพฤติตนอยู่ในกรอบจารีตของสังคมศักดินา กิริยาและวาจานุ่มนวลสง่างาม เป็นที่รักของทุกคน

เงื่อนผีเสื้อเพิ่ม จากนั้นก็นำทั้งหมดไปผูกไว้บนหยอกขาวมันแพะขึ้นนั้น
สุดท้ายหลังมองสำรวจอย่างละเอียดแล้วนางก็ผงกศีรษะอย่างพึงพอใจ
ลงจากตั่งวิ่งไปยังเรือนของหลี่เหวยหยวนในทันที

หลี่เหวยหยวนกำลังนั่งอ่านตำราอยู่ที่โต๊ะ ระยะเวลาทุกครั้งทีหลี่หลิงหว่าน
มาหา นางมักจะพบเขาอ่านตำราอยู่เสมอ ท่าทางขยันขันแข็งยิ่งนัก

หลี่หลิงหว่านวิ่งเข้าไปหาก่อนหยุดยืนอยู่อีกฝั่งของโต๊ะหนังสือ
ยื่นมือข้างขวาซึ่งกำหยกประดับสีขาวยื่นขึ้นนั้นอยู่ออกไปด้านหน้า แล้วก็
แบมือออกพลงยิ้มเอ่ย "พี่ชาย ดูลิเจ้าคะ"

หลี่เหวยหยวนมองมา บนฝ่ามือขาวเนียนดูจหยกของนาง
มีหยกประดับสีขาวยื่นออกมาปราศจากรอยตำหนิขึ้นหนึ่งวางอยู่ ทว่า
ในสายตาของหลี่เหวยหยวนนั้น เขากลับรู้สึกว่ามีมือของหลี่หลิงหว่านขาว
และปราศจากรอยตำหนิเสียยิ่งกว่าหยกประดับสีขาวยื่นนี้มากนัก

"สิ่งนี้คืออะไร" เขาเงยหน้าเอ่ยถามนางนิ่งๆ

รอยยิ้มบนใบหน้าของหลี่หลิงหว่านยิ่งสดใสมากขึ้นไปอีก "พี่ชาย
หยกประดับสีขาวยื่นนี้มอบให้พี่เจ้าคะ" นางชะงักไปเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยต่อ
อีกประโยค "ถือเสียว่าซัดเซยของขวัญวันเกิดของพี่นะเจ้าคะ"

ช่วงต้นเดือนที่ผ่านมาซึ่งเป็นวันเกิดหลี่เหวยหยวนนั้นนางยังไม่รู้
ผ่านไปสองวันถึงเพิ่งนึกเรื่องนี้ขึ้นมาได้ ตอนนั้นนางหงุดหงิดแทบตาย
ทีเดียว เพราะนางต้องเสียโอกาสในการสร้างความประทับใจดีๆ เช่นนี้ไป
อย่างเปล่าประโยชน์ ทว่ายามนั้นในมือนางก็ไม่มีของใดที่เหมาะสมพอ
จะมอบให้เขาได้ บังเอิญกับที่ของในกล่องซึ่งใจซื่อมอบให้สำหรับ

วันเกิดนางนั้นมียกประดับสีขาวชั้นนี้อยู่พอดี ถือว่านางนำของขวัญมาใช้ต่อแล้วกัน

หลี่เหว่ยหยวนไม่ได้รับมา ทั้งสีหน้าและน้ำเสียงยังคงราบเรียบ "หยกประดับสีขาวชั้นนี้ล้ำค่ามาก เจ้าเก็บไว้เล่นเองเถอะ"

หลี่หลิงหว่านมีเหงื่อเม็ดหนึ่งผุดขึ้นมาบนหน้าผาก

เจ้าเป็นคนพูดว่าหยกประดับสีขาวชั้นนี้ล้ำค่ามาก ถึงอย่างนั้นเจ้าก็ยังให้ข้าเก็บไว้เล่นเอง? เหตุใดจึงไม่บอกให้ข้านำไปเก็บไว้ดีๆ เล่า

แม้หลี่หลิงหว่านจะนึกค่อนข้างอดอยู่ในใจ ทว่าเบื้องหน้ากลับแสดงท่าทีเสียใจออกมา "พี่ชาย เหตุใดพี่ถึงไม่รับหยกประดับสีขาวชั้นนี้เล่า หรือพี่กำลังกลัวโทษที่ข้าจำวันเกิดพี่ไม่ได้ พี่ชายคนดี ข้าผิดไปแล้ว ข้าอุตส่าห์ถักเงื่อนผีเสื้อบนหยกประดับสีขาวชั้นนี้ด้วยตนเองเสียวนะ พี่ช่วยเห็นแก่ที่ข้าถักเงื่อนผีเสื้อขึ้นมาอย่างยากลำบากนี้ทีเถอะ เลิกโกรธข้าแล้วรับหยกประดับสีขาวชั้นนี้ไป ดีหรือไม่เจ้าคะ"

หลี่เหว่ยหยวนเหลือบมองนางคราหนึ่ง วันนี้นางเกล้าผมเป็นทรงมวยคู่ไม่ได้ใส่เครื่องประดับอะไร เพียงเสียบดอกไม้มุ๊กสีชมพูอ่อน ทั้งสองข้างเท่านั้น อาการที่สวมก็เป็นชุดกระโปรงสีชมพูอ่อน ประกอบกับท่าทางอยากร้องไห้ในตอนนี้นางแล้วนับว่าดูน่าสงสารยิ่งนัก

ต่อให้หลี่เหว่ยหยวนจะรู้อยู่แก่ใจว่าท่าทางเช่นนี้ของหลี่หลิงหว่านเป็นแค่การแสร้งทำ แต่เขาก็ยังรู้สึกใจอ่อนขึ้นมาอยู่ดี เขายื่นมือออกไปรับหยกประดับสีขาวในมือของนางมา แล้วก็หยิบของชิ้นหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อยื่นไปให้

หลี่หลิงหว่านชะโงกหน้ามองไปยังมือของเขา ก่อนจะเห็นว่า

ของสิ่งนั้นเป็นปิ่นไม้อันหนึ่ง แม้นางจะมองไม่ออกว่าปิ่นไม้นี้ทำมาจากไม้อะไร แต่นางก็เห็นว่าที่หัวปิ่นแกะสลักเป็นใบไม้คู่หนึ่งโอบล้อมดอกไม้ดอกหนึ่งไว้ตรงกลาง

"ให้เจ้า ของขวัญวันเกิด"

คิดดูแล้วหลี่เหว่ยหยวนน่าจะเพิ่งเคยมอบของให้ผู้อื่นเป็นครั้งแรก ดังนั้นท่าทางจึงดูไม่เป็นธรรมชาติยิ่ง แค่ปลายหูแดงเล็กน้อยยังไม่ต้องพูดถึงประโยคที่เอ่ยออกมาต่างหากที่ดูไม่เป็นตนเองยิ่งนัก

หลี่หลิงหว่านเหลือบไปเห็นสีแดงบนปลายหูของเขาแล้วแต่ก็ไม่ได้เปิดโปง ทั้งยังยิ้มกว้างพร้อมรับของมา "ขอบคุณเจ้าค่ะพี่ชาย" พลิกดูปิ่นไม้ในมือไปมาก่อนจะทอดถอนใจเอ่ยชื่นชม "พี่ชาย พี่แกะสลักด้วยตนเองเชียวหรือ ดอกห้อยดอกนี้ช่างแกะออกมาได้น่ามองนัก"

หลี่เหว่ยหยวนใบหน้าดำทะมึน...ความจริงแล้วที่เขาแกะสลักนั้นไม่ใช่ดอกห้อย แต่เป็นดอกไม้ถึงต่างหาก

เนื่องจากไม่เคยมีใครสอนเขาแกะสลักมาก่อน ปิ่นไม้อันนี้เขาจึงต้องใช้เวลาหลายวันในการคลำทางแกะสลักออกมาด้วยตนเอง แกะเสียไปตั้งหลายอันจนสุดท้ายถึงได้ปิ่นไม้อันนี้มา แต่ก็เห็นได้ชัดว่ายังแกะสลักออกมาได้ไม่ดีพอ ทว่าตัวเขาก็ไม่มีของสิ่งอื่นที่สามารถนำมามอบเป็นของขวัญให้หลี่หลิงหว่านได้อีก

คิดมาถึงตรงนี้หลี่เหว่ยหยวนก็อดรู้สึกผิดหวังขึ้นมาไม่ได้

หลังจากใคร่ครวญแล้วเขาก็มองหลี่หลิงหว่านก่อนเอ่ยอย่างจริงจังยิ่ง "หว่านวาน คราวหน้าเมื่อถึงวันเกิดเจ้า พี่ชายจะหาของที่ดียิ่งกว่าปิ่นไม้นี้มาให้เจ้าแน่นอน"

ภายภาคหน้าหากข้ามีอำนาจและบารมี ขอเพียงเป็นของที่มีอยู่ใน
ใต้หล้านี้ ไม่ว่าสิ่งใดขอแค่เจ้าพุดออกมา ข้าจะต้องไปหามาให้เจ้าได้
อย่างแน่นอน

หลี่หลิงหว่านยังคงไม่รับรู้ถึงความนึกคิดของเขา นางเอาแต่เล่นปิ่นไม้
ในมือพลางยิ้มเอ่ย "ข้าว่าปิ่นไม้ที่พี่ชายมอบให้อันนี้ก็ดีมากแล้วเจ้าคะ"
ก่อนจะยื่นมือส่งปิ่นไม้ไปให้หลี่เหว่ยหยวน และชะเง้อหน้าไปหาเขาอีกครั้ง
พลางยิ้มเอ่ย "พี่ชาย มาช่วยปักปิ่นอันนี้ลงบนมวยผมข้าที่เจ้าคะ"

หลี่เหว่ยหยวนส่งเสียงรับคำแล้วรับปิ่นไม้ที่นางยื่นมาให้ โนม้ตัวไป
เสียบปิ่นไม้เข้าไปในมวยผมด้านขวาของนางเบาๆ

หลี่หลิงหว่านยกมือขึ้นลูบปิ่นที่ปักเรียบร้อยแล้วบนศีรษะตนเอง
ก่อนยิ้มเอ่ยเรียกร่องขึ้นมาอย่างไม่รู้สึกระคายกาย "พี่ชาย หลังจากนั้นทุกปี
เวลาถึงวันเกิดข้า พี่จะต้องแกะสลักปิ่นไม้เช่นนี้ให้ข้าหนึ่งอันดีหรือไม่
อืม ขอข้าคิดดูก่อน ปิ่นพี่มอบปิ่นดอกท้อให้ข้า ปีหน้าพี่ก็มอบปิ่นดอกอ้อให้ข้า
ปีถัดไปมอบปิ่นดอกเหมย ปีถัดๆ ไปก็มอบปิ่นดอกบัว สุดท้ายให้พี่นำ
ดอกไม้ทั้งหมดในใต้หล้านี้แกะสลักออกมามอบให้ข้าจนครบทุกดอก
ดีหรือไม่เจ้าคะ"

"เจ้าช่างละโมภยิ่งนัก" หลี่เหว่ยหยวนตวัดสายตามองนางคราหนึ่ง
ทว่าในแวบตากลับไม่มีเจตนาต่อว่าเลยสักนิด ตรงกันข้ามกลับแฝงไปด้วย
รอยยิ้มหลายส่วน "ดอกไม้ในใต้หล้านี้ไซ้มีเพียงร้อยชนิดเสียทีใด หาก
ทำตามพี่เจ้าเอ๋ยมา มิใช่ว่าจบจนผมข้าขาวหมดแล้ว ทุกๆ ปีก็ยังคง
แกะสลักปิ่นไม้อันหนึ่งมาให้เจ้าหรือหรือ"

หลี่หลิงหว่านคิดในใจ ถ้ากระทั่งผมเจ้าขาวหมดแล้วก็ยังคงแกะสลัก

ปีนไม่ให้อ้าอยู่ละก็ เช่นนั้นยอมดีเกินกว่าที่คาดไว้จริงๆ เพราะนั่นหมายความว่าข้าสามารถใช้ชีวิตอย่างสงบสุขไปจนถึงยามนั้นด้วยเช่นกัน

"ใช่เจ้าคะ" นางยิ้มแยมงกศีรษะ "รอจนวันหน้าพี่ชายผมชาวโพลนหมดแล้วก็ต้องแกะสลักปีนไม่ให้น้องสาวทุกปีอยู่ดี พี่ชาย พี่ว่าเช่นนี้ดีหรือไม่เจ้าคะ"

หลี่เหว่ยหยวนไม่ได้ตอบกลับในทันที แต่เมื่อถูกหลี่หลิงหว่านรบเร้าถามอีกสองรอบ เขาถึงแกลัง้ทำเป็นมงกศีรษะอย่างจนใจ "ไม่รู้จะจัดการกับเจ้าอย่างไรแล้วจริงๆ แต่เอาเถอะ ข้าจะยอมรับปากเจ้าแล้วกัน"

เป็นเพราะในใจเขามีความสุขอย่างมาก สีหน้าในยามนี้จึงละมุนยิ่ง คำพูดที่เอ่ยออกมาก็อ่อนโยนเป็นพิเศษ

จินเหยียนที่กำลังยกถาดน้ำชาเข้ามาเห็นท่าทางเช่นนี้ของหลี่เหว่ยหยวนเข้าพอดีก็ตกใจ

ในความทรงจำของจินเหยียน ที่ผ่านมากลางความรู้สึกที่คุณชายใหญ่มอบให้คนอื่นนั้นมักแยกจากความเย็นชาไปไม่ได้ มีเพียงในตอนที่อยู่กับคุณหนูสามเท่านั้นคุณชายใหญ่จึงจะดูอ่อนโยนลงเช่นนี้

จินเหยียนนึกสะท้อนใจอยู่ในอก คุณหนูสามช่างเป็นดาวนำโชคจริงๆ นับแต่นางเข้ามาสนิทสนมกับคุณชายใหญ่ กระทั่งเขาที่อยู่ข้างกายคุณชายใหญ่ยังรู้สึกว่ามันเวลาผ่านไปอย่างมีความสุขไม่น้อยอย่างอื่นไม่ต้องพูดถึง แค่ลานเรือนของพวกเขาในยามนี้เพียงเปิดประตูออกไปก็เป็นสวนดอกไม้บานาพรรณที่เต็มไปด้วยพลังชีวิต มองแล้วชวนให้จิตใจเบิกบานยิ่งนัก

จินเหยียนนับถือหลี่หลิงหว่านจากใจ เขานำถ้วยชากลับไปตั้งเคลือบ

สี่ขาที่ประคองอยู่ในมือไปวางลงบนโต๊ะด้านข้าง

หางตาหลิหลังหว่านมองเห็นจิ้นเหยียนแล้วนางก็หันหน้าไปมอง
ก่อนยิ้มเอ่ย "จิ้นเหยียน ไม่ได้เจอหน้าเจ้าเสียหลายวัน เหมือนว่า
เจ้าจะสูงขึ้นอีกแล้วนี่"

จิ้นเหยียนโตกว่าหลิหลังหว่านหนึ่งปี เป็นช่วงเวลาที่สวนสูงของบุรุษ
จะเพิ่มขึ้นเร็วที่สุด หลิหลังหว่านไม่เห็นจิ้นเหยียนแค่วันนั้นก็รู้สึกว่
เขาสูงขึ้นมาไม่น้อยแล้ว

เมื่อจิ้นเหยียนได้ยินประโยคนี้ของหลิหลังหว่าน ขณะที่เขากำลังจะ
เปิดปากตอบไปตามจิตใต้สำนึก ดวงตาก็ชำเลืองไปเห็นสายตาเย็นชาของ
หลิหลังหว่านมองมาเสียก่อน จากนั้นเขาก็นึกถึงคำพูดที่หลิหลังหว่าน
บอกกับตนเองเมื่อตอนนั้นว่าวันหลังเขาไม่อาจพูดคุยกับคุณหนูสามได้

ยามนั้นสีหน้าของหลิหลังหว่านเย็นชายิ่ง น้ำเสียงที่พูดออกมา
ก็เย็นเยียบยิ่งนัก จิ้นเหยียนจะลืมหัดอย่างไร เขาไม่มีทางกล้าลืมหัดแน่
ชั่วขณะนี้เขาจึงไม่กล้าตอบหลิหลังหว่านกลับ เพียงแค่มั้ศีรษะแล้วหนีบ
ถาดน้ำชาหมุนตัวเดินออกจากห้องไป

หลิหลังหว่านย่อมรู้สึกประหลาดใจกับท่าทีเช่นนี้ของจิ้นเหยียน
นางหันกลับไปถามหลิหลังหว่าน "พี่ชาย จิ้นเหยียนเป็นอะไรไปหรือ
เจ้าคะ"

"ไม่มีอะไร เขาแค่รู้สึกเขิน ไม่ชินกับการพูดคุยกับเด็กเท่านั้น"
หลิหลังหว่านดึงสายตาเย็นชานั้นขณะที่มองจิ้นเหยียนกลับมา เปลี่ยนเป็น
มองหลิหลังหว่านอย่างอ่อนโยน "วันหลังเจ้าก็พูดกับเขาให้น้อยลงหน่อยเถอะ
มิเช่นนั้นเขาจะรู้สึกวางตัวไม่ถูก"

หลี่หลิงหว่านกึ่งเชื่อกึ่งสงสัยอยู่บ้าง เมื่อก่อนจินเหยียนยังพูดคุย และหัวเราะกับนางอยู่เลย เหตุใดตอนนี้จู่ๆ เขาก็เขินอาย ไม่คุ้นชินกับการพูดคุยกับนางแล้วเล่า

หลี่เหว่ยหยวนยังเอ่ยต่ออีกประโยค "หว่านวาน คำพูดที่พี่ชายพูด เจ้าฟังเข้าใจหรือไม่"

ทว่าประโยคนี้กลับแฝงความเด็ดขาดไม่ยอมให้ปฏิเสธอยู่บ้าง ในใจหลี่หลิงหว่านยอมไม่สบอารมณ์เล็กน้อย แต่ฉากหน้ายังคงรับปากอย่างเชื่อฟัง "เจ้าค่ะ"

หลี่เหว่ยหยวนผงกศีรษะ ก่อนโน้มตัวมาลูบศีรษะนางแล้วเอ่ยอย่างชื่นชม "เด็กดี"

หลี่หลิงหว่านไร้คำพูดไปทันที ทำอย่างไรดี ข้ารู้สึกอยู่ตลอดเลยว่า ตัวข้าถูกหลี่เหว่ยหยวนมองเป็นสัตว์เลี้ยงตัวหนึ่งไปแล้ว ทั้งต้องเป็น สัตว์เลี้ยงที่เชื่อฟังคำพูดของเขาด้วย!

นึกถึงสัตว์เลี้ยง หลี่หลิงหว่านก็เอ่ยถามหลี่เหว่ยหยวน "พี่ชาย เมื่อครู่ตอนที่ข้ามาถึง เหตุใดทรงนกที่แขวนอยู่ที่ระเบียงทางเดินจึงว่างเปล่า ได้เล่า นกผู้ทรงไปอยู่ที่ใดกัน"

มือที่ถือตำราของหลี่เหว่ยหยวนบีบเข้าหากันแน่นขึ้น เขาไม่มีทางบอกความจริงกับหลี่หลิงหว่านเรื่องนกผู้ทรง ต่อให้ตอนนี้ได้ยินนางถามถึง ในใจเขาก็ไม่ได้รู้สึกระวนกระวายเลยสักนิด หลี่เหว่ยหยวนไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมา สายตาเอาแต่มองตำราในมือ ทั้งยังใช้นิ้วชี้ข้างขวา พลิกเปลี่ยนหน้าหนังสือไปอีกหน้า เอ่ยด้วยน้ำเสียงปกติยิ่ง "ข้าเองก็ไม่ว่า เรื่องนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร เมื่อวานตอนเช้ายามข้าตื่นขึ้นมากก็เห็นทรงนก

ว่างเปล่าแล้ว ประตูทรงเปิดกว้างอยู่"

"เป็นเช่นนั้นเอง" หลีหลิงหว่านคิดอยู่สักพักก็เอ่ย "จะต้องเป็น
เจ้านกผู้ทรงตัวนี้เปิดประตูทรงออกเอง จากนั้นมันก็นบินจากไปแล้ว"

ในใจนางชื่นชอบนกผู้ทรงตัวนี้นัก หลังจากรู้ว่ามันบินจากไปแล้ว
จึงรู้สึกเสียใจอยู่บ้าง ทว่าต่อมานางก็คิดได้ว่าการที่เอาแต่ซังนกผู้ทรง
ให้อยู่ในกรงเช่นนี้ เกรงว่ามันจะรู้สึกอึดอัด ท้องฟ้าสูงแล้วแต่นกจะบิน
ถ้ารักมันก็ต้องให้อิสระกับมัน ดังนั้นนางควรจะได้ใจแทนนกผู้ทรงตัวนั้น
จึงจะถูกต้อง

หลีหลิงหว่านพูดความรู้สึกของตนเองให้หลีเหวยหยวนฟัง เพราะในใจ
รู้สึกยินดีแทนนกผู้ทรงอยู่หลายส่วนจริงๆ บนใบหน้านางจึงแฝงไปด้วย
รอยยิ้ม

หลีเหวยหยวนได้ยินแล้วก็ส่งเสียงอื้มตอบรับ หลังจากใคร่ครวญ
แล้วก็พูดออกมาอีก "ในเมื่อเป็นแบบนี้ เช่นนั้นวันหลังเจ้าก็ไม่ต้องเลี้ยง
นกอะไรแล้ว หากซังพวกมันเอาไว้ให้อยู่แต่ในกรงเล็กๆ พวกมันก็จะรู้สึก
ไม่มีอิสระ"

ไม่ต้องเลี้ยงนกแล้ว สายตาของเจ้าย่อมมาอยู่ที่ข้าเป็นส่วนใหญ่

หลีหลิงหว่านไม่ได้รับรู้ถึงความปรารถนาอยากครอบครองของเขากลับกันยังอื้มแ่ยมงกศีระชะเอ่ย "ได้เจ้าคะ เช่นนั้นวันหลังข้าไม่เลี้ยงนก
แล้ว"

อาการตอบสนองของหลีเหวยหยวนต่อเรื่องนี้ยังคงเป็นการโน้มตัว
มาลูบศีระชะนางพร้อมเอ่ยชื่นชม "เด็กดี"

น้องสาวคนนี่ของข้าช่างหลอกง่ายเสียจริง แต่นั่นก็เป็นเพราะนาง

รู้สึกเชื่อใจซ้ำจริงๆ ดังนั้นไม่ว่าซ้ำจะเอ่ยสิ่งใดออกมานางจึงล้วงเชือกถือนในใจหลีเหวยหยวนพอใจยิ่งนัก

หลีหลิงหว่านที่ถูกพอใจยิ่งนั้นยังคงรู้สึกเหมือนถูกหลีเหวยหยวนมองเป็นสัตว์เลี้ยงอยู่ดี

หลีหลิงหว่านกลับไปยังเรือนอิ่เหอพร้อมเสี่ยวชาน ทว่านางก็ยังคงครุ่นคิดตลอดทางว่ายามนี้ในใจหลีเหวยหยวนมองตนเองเป็นสัตว์เลี้ยงประเภทใดกันแน่ กระทั่งนางเพิ่งนั่งลงบนตั่งไม้ริมหน้าต่าง ฮว่าฝิงก็เลิกม่านเดินเข้ามา

ระยะนี้หลีหลิงหว่านยิ่งห่างเหินกับฮว่าฝิงมากขึ้นไปอีก ยามปกติมักใกล้ชิดอยู่กับแค่เสี่ยวชานและเสี่ยวอวี่ ทว่าโชคดีหน่อยที่ระยะนี้ฮว่าฝิงเองก็นับว่าเชื่อฟังดี รู้จักขอบเขตของตนเองเป็นอย่างดี ไม่ได้เป็นเหมือนกับในอดีตที่จะแสดงความร้ายกาจออกมาเช่นนั้นแล้ว ดังนั้นหลีหลิงหว่านจึงพึงพอใจกับเรื่องนี้ยิ่งนัก

ในมือฮว่าฝิงประคองถาดลงรักลายทองมาถาดหนึ่ง บนนั้นไม่รู้ว่าจะวางสิ่งใดเพราะมีการใช้ผ้าไหมสีแดงปกปิดเอาไว้อย่างมิดชิด

หลังการวะหลีหลิงหว่านแล้วฮว่าฝิงก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา "เมื่อครู่หลังคุณหนูออกไปได้ไม่นาน นายหญิงรองก็ส่งสาวใช้คนหนึ่งนำของสิ่งนี้มามอบให้ทันที บอกว่าพรุ่งนี้เป็นวันเกิดของคุณหนู สิ่งนี้เป็นของขวัญวันเกิดที่มอบให้ท่านเจ้าค่ะ"

เขียนชื่อส่งมา? คนทั้งจวนต่างรู้ว่านายหญิงรองเขียนชื่อเป็นคนที่ยิ่งที่สุด ตลอดมาแต่เข้าไม่เคยออก อีกฝ่ายจะส่งของขวัญวันเกิดอะไร

มาให้นางได้เล่า หลีหลิงหวานรู้สึกประหลาดใจอยู่บ้าง จึงให้สาวผิงวางถาดนี้ลงบนโต๊ะเล็กข้างมือ

สาวผิงรับคำก่อนประคองถาดในมือวางลงบนโต๊ะอย่างระมัดระวัง แล้วถอยกลับไปยืนรวมมืออยู่ที่ด้านข้าง ทว่าดวงตากลมมองไปที่หลีหลิงหวานโดยไม่แม้แต่จะกะพริบ

หลีหลิงหวานยื่นมือไปหยิบผ้าไหมสีแดงผืนนั้นบนถาดออก นางเห็นว่าบนถาดวางจานลายครามไว้จานหนึ่ง ในนั้นมีลูกท่อน้ำผึ้ง* จัดวางไว้อย่างเป็นระเบียบห้าลูก

แม้จะบอกว่าเป็นของขวัญวันเกิดของหลานสาว ทว่าผู้เป็นป้ากลับมีแค่ลูกท่อน้ำลูกนี้มามอบให้เท่านั้น กระนั้นท้ออายุยืน** ก็นับได้ว่าเป็นสิริมงคลอยู่ดี อีกทั้งลูกท่อน้ำผึ้งทั้งห้าลูกนี้ก็ยังมีแต่ลูกใหญ่ๆ ทั้งนั้น สีเหลืองเคลือบแดงสดใหม่ เพียงแค่เห็นก็นึกอยากกินจนทนไม่ไหวแล้ว

หลีหลิงหวานอยากจะยื่นมือไปหยิบลูกท่อน้ำผึ้งที่อยู่บนสุดลูกนั้น แต่ยามที่มือกำลังจะสัมผัสโดนนางก็พลันนึกถึงคำพูดที่หลีเหวยหยวนพูดขึ้นมาก่อนหน้านี้ได้

หลีเหวยหยวนเคยเตือนนาง บอกว่าต่อจากนี้ไม่อาจกินลูกท่อน้ำผึ้งได้อีกแล้ว ทั้งยังบอกให้เชื่อคำพูดของเขา ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็ไม่มีทางทำร้ายนางแน่นอน แม้นางจะไม่เข้าใจว่าเหตุใดหลีเหวยหยวนจึงพูดเช่นนั้นกับนาง แต่นางก็รู้สึกว่าเขาไม่มีทางทำร้ายนางแน่

ว่าแต่ลูกท่อน้ำผึ้งที่วางอยู่ตรงหน้านี้...จะกินหรือไม่กินดีเล่า

* ลูกท่อน้ำผึ้ง (สุยมีเถา) เป็นลูกท่อน้ำผึ้งชนิดหนึ่ง เปลือกบาง หอมหวาน เนื้อสีเหลืองและชุ่มน้ำ ราคาค่อนข้างสูง

** ท้ออายุยืน (เซวเถา) คือลูกท้อสดหรือขนมที่ทำเป็นรูปลูกท้อ ถือเป็นของขวัญแทนคำอวยพรให้ผู้รับอายุยืน

หลี่หลิงหว่านมองลูกท่อน้ำฝิ่งในจานอยู่พักใหญ่ สุดท้ายยังคงเก็บมือกลับมามองอย่างปวดใจ แล้วหันหน้าไปสั่งเสิร์ฟชานแทน "เอาจานลูกท้อไปเก็บเอาไว้ก่อน"

เสิร์ฟชานรับคำสั่งแล้วเดินมายกจานลูกท่อน้ำฝิ่งไปวางไว้ในกล่องผลไม้ที่อยู่ด้านข้าง

ฮว่าฝิงที่จ้องหลี่หลิงหว่านมาโดยตลอดยามนี้ถึงได้หุบตาลงอย่างผิดหวังอยู่บ้าง นึกไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะไม่กินลูกท้อพวกนี้ ทว่ามองดูสีหน้าเมื่อครู่ก็เห็นได้ชัดว่าอยากกินยิ่ง แล้วเหตุใดสุดท้ายถึงได้ไม่กิน

ฮว่าฝิงยังคงรู้สึกสงสัย ทว่าต่อมานางก็คิดได้ว่า *ไม่เป็นไร ตอนนี้นี้ลูกท้อยังวางอยู่ในห้องมิใช่หรือ ไม่น่าว่าภายหลังหลี่หลิงหว่านอาจจะกินก็ได้*

จนวันรุ่งขึ้นฮว่าฝิงก็อาศัยโอกาสตอนที่หลี่หลิงหว่านออกจากเรือนลอบเข้ามาในห้อง เปิดผ้าไหมสีแดงซึ่งยังคงวางปิดบนจานออกอย่างระมัดระวัง แล้วนางก็เห็นได้ทันทีว่าลูกท่อน้ำฝิ่งในนั้นหายไปสองลูก

ของของคุณหนูผู้ใดจะกล้ากิน จะต้องเป็นหลี่หลิงหว่านกินลงไปเองอย่างแน่นอน ยิ่งคิดไปว่าเมื่อครู่ตอนอีกฝ่ายออกจากเรือนไปยังสุขสบายดีไม่มีท่าทีผิดปกติเลยสักนิด บนใบหน้าฮว่าฝิงก็ปรากฏรอยยิ้มแห่งชัยชนะขึ้นมา

นางกลับหลังมุ่งไปหามารดานางที่เรือนชื่อนั้นด้านนั้นทันที

วันเกิดวันนี้ของหลี่หลิงหว่านนอกจากได้รับของขวัญจำนวนมากไม่น้อยแล้ว นางยังต้องกินของกินอีกจำนวนมาก ทั้งซาลาเปาท้ออายุยืนเอเย่ บะหมี่อินซื่อ* เอเย่ และพวกของอื่นๆ ที่แฝงความเป็นสิริมงคลทั้งหลาย

ความจริงแล้วหลี่หลิงหว่านก็ไม่ได้อยากจะกินของพวกนี้นักหรอก ทว่านางปฏิเสธไม่ได้ ตอนไปหาสูหยินผู้เฒ่า อีกฝ่ายอยากให้นางกินบะหมี่ บอกว่าเป็นบะหมี่อายุยืน จำเป็นต้องกินให้หมดซาม แม้แต่น้ำแกงยังไม่อาจให้เหลือสักหยด

ตอนไปหาโจวซือ อีกฝ่ายก็หยิบซาลาเปาท้ออายุยืนมาให้กิน บอกว่ายืดหลักมอขของเป็นจำนวนมาก ถือเป็นสิริมงคล ดังนั้นจำเป็นต้องกินให้หมดทั้งสองลูก หลี่หลิงหว่านกินจนรู้สึกอึดอัด สุดท้ายนางก็กลับมาแย่งเรือหนีเหอของตนเอง ปิดประตูไม่ออกจากเรือนอีก

หากออกไปแล้วเจอใครอยากให้นางกินอะไรขึ้นมาอีก นางเองย่อมไม่สะดวกจะปฏิเสธแน่ แต่นั่นจะไม่ใช่การทำให้นางต้องแตกตายหรือ

แต่เมื่อถึงตอนพลบค่ำก็มีคนมาเคาะประตูเรือน สวามีใช้เดินไปเปิดประตูก็เห็นชวงหงกับบ่าวหญิงอาวุโสสองคนกำลังยืนอยู่ที่ด้านนอก ชวงหงเป็นสาวใช้รุ่นใหญ่ข้างกายสูหยินผู้เฒ่าที่มีความสามารถที่สุดไม่ว่าสาวใช้คนใดที่อยู่ในจวนสกุลหลี่เห็นนางแล้วล้วนไม่กล้าไม่เคารพนาง สวามีที่ใช้ที่เปิดประตูคารวะนางอย่างนอบน้อม ก่อนนำทางนางมาถึงยังห้องพักของหลี่หลิงหว่าน

หลี่หลิงหว่านกำลังเอนหลังงีบพักผ่อนอยู่บนเตียง วันนี้กินไปมาก

* บะหมี่อินซื่อ คือบะหมี่ที่เส้นเล็กละเอียดราวกับเส้นใยเงิน

คนจึงรู้สึกง่วงได้ง่าย

เสี่ยวซานเดินไปต้อนรับแล้วเอ่ยถามซวงหงเสียงเบา "พี่ซวงหง คุณหนูของเรากำลังนอนหลับอยู่เจ้าคะ ท่านมีเรื่องเร่งด่วนอะไรจะบอกกับ คุณหนูหรือไม่"

ความหมายก็คือหากซวงหงไม่มีเรื่องเร่งด่วนอะไรก็ไม่ต้องปลุกคุณหนูของนางหรอก เอ่ยบอกกับนางก็เหมือนกัน

ซวงหงมองไปยังหลี่หลิงหว่านแวบหนึ่ง เด็กหญิงกำลังหลับสนิท ใบหน้าสะท้อนกับแสงอาทิตย์อัสดงภายนอกหน้าต่าง สมองแก้มของนาง เป็นสีชมพูอ่อน มองดูแล้วน่ารักน่าทะนุถนอมยิ่งนัก

ทว่าสีหน้าซวงหงก็ยังคงเคร่งขรึมดุจเดิม กระทั่งคำพูดที่เอ่ยออกมา ยังฟังดูเข้มงวด "เสี่ยวซาน ไปปลุกคุณหนูของเจ้า สุหยินผู้เฒ่ามีเรื่องด่วน ต้องการพบนาง ให้นางไปหาตอนนี้"

เสี่ยวซานได้ยินประโยคนี้นั้นใจพลันตระหนก ระยะเวลาที่คุณหนูของตน ได้รับความโปรดปรานจากสุหยินผู้เฒ่ามากมิใช่หรือ มีครั้งใดบ้างที่ซวงหง พบคุณหนูแล้วจะไม่มีสีหน้ายิ้มแย้มเอ่ยเรียกคุณหนูสามกัน ไหนเลย จะเคยเคร่งเครียดเช่นนี้มาก่อน เมื่อเหลือบมองไปยังบ่าวหญิงอาวุโสสองคนที่ยืนใบหน้าเคร่งขรึมเช่นเดียวกันที่ด้านหลังซวงหงแล้ว เสี่ยวซานก็ไม่รู้ว่า เหตุใดตนเองจึงรู้สึกกระวนกระวายขึ้นมาเช่นนี้

นางรีบรับคำก่อนจะกลับตัวเดินไปข้างเตียงแล้วเอ่ยเรียกเสียงเบา "คุณหนู คุณหนูเจ้าคะ..."

เสี่ยวซานเรียกอยู่หลายครั้ง ในที่สุดหลี่หลิงหว่านก็ตื่นขึ้นมา

หลังตื่นนอนแล้วหลี่หลิงหว่านก็บิดขี้เกียจหนหนึ่งก่อน จากนั้น

ถึงได้เอ่ยถามเสี่ยวซานอย่างเกียจคร้าน "เสี่ยวซาน ตอนนี้เป็นยามใดแล้ว"

เสี่ยวซานไม่ได้ตอบคำถามนี้ กลับเอ่ยขึ้นอย่างระมัดระวัง "คุณหนู พี่ซวงหงมาหาเจ้าค่ะ บอกว่าฮูหยินผู้เฒ่ามีเรื่องเร่งด่วนต้องการพบท่าน ให้ท่านไปหาตอนนี้เลยเจ้าค่ะ"

หลี่หลิงหว่านจึงหันหน้าไปทางซวงหง ยามนี้ดวงอาทิตย์ได้ลับขอบฟ้าไปแล้ว ภายในห้องก็ไม่ได้จุดโคม ทุกหนแห่งจึงล้วนเป็นสีเทาที่บิ่บิ่ และซวงหงกับบ่าวหญิงอาวุโสสองคนที่กำลังยืนอยู่ท่ามกลางความทึบที่บิ่บิ่ นั้นก็มองมาที่นางด้วยสายตาเคร่งขรึม ทั้งยังแฝงไปด้วยความหวาดกลัว

หลี่หลิงหว่านจึงเริ่มคิดว่าพวกนางเป็นอะไรไป เหตุใดจึงรู้สึกที่ว่าพวกนางกำลังมองมาราวกับนางเป็นสัตว์ประหลาดกัน

20

รอนจนวนหลังหว่านตามซวงหงกับบ่าวหญิงอาวุโสสองคนมาถึง
เรือนชื่อนั่นก็เป็นเวลาที่จุดโคมแล้ว ทั้งภายในและภายนอกเรือนชื่อนั่น
ต่างจุดโคมไฟ ส่องสว่างดูบราวบราวยามกลางวันอย่างไรรอย่างนั้น

เมื่อก่อนหลังหว่านก็เคยมาหาฮูหยินผู้เฒ่าในยามกลางคืน
เช่นกัน จากความทรงจำด้านในเรือนชื่อนั่นทุกบริเวณก็จุดโคมเหมือนกัน
แต่ไม่ได้จุดมากมายเช่นในยามนี้

หลังหว่านพลันสงสัย แต่นางรู้ว่าต่อให้ถามไปก็ไม่ได้คำตอบใด
ออกมาอยู่ดี

ตลอดทางที่ผ่านมานางพยายามหลอกถามซวงหงมาทุกหนทาง
แล้ว ถามว่าเย็นขนาดนี้แล้วฮูหยินผู้เฒ่าจะตามนางไปทำไม ซวงหงราวกับ
ตั้งใจจะไม่เปิดปากอย่างไรอย่างนั้น สุดท้ายไม่ว่านางจะถามอย่างไร
ซวงหงก็เอาแต่สายศีระชะ ทั้งเอ่ยว่า 'รอนจนวนคุณหนูสามไปถึงเบื้องหน้า

ฮู้ฮินผู้เฒ่าแล้วก็จะได้อู้อองเจ้าคะ'

หลี่หลิงหว่านสังหรณ์ใจว่าหนี่ที่ฮู้ฮินผู้เฒ่าเรียกนางมาจะต้องไม่ใช่เรื่องดีแน่นอน เรื่องอื่นไม่พูดถึง เดิมทีการที่ซวงหงเป็นคนมาเรียกนางด้วยตนเองก็แปลกพอแล้ว นี่ยังพาบ่าวหญิงอาวุโสอีกสองคนมาด้วยอีกทั้งตลอดทางที่เดินมานี้บ่าวหญิงอาวุโสทั้งสองคนยังแยกกันเดินอยู่ ซ้ายขวาขนาบข้างนาง ทำทางเช่นนั้นราวกับจงใจป้องกันไม่ให้นางวิ่งหนีไปอย่างไรร้อย่างนั้น ยามนี้ยังมาเห็นเรือนช้ออันจุดโคมเต็มไปหมดเช่นนี้อีก หลี่หลิงหว่านจึงอดกระวนกระวายขึ้นมาไม่ได้

หลี่หลิงหว่านรีบคิดทบทวนอยู่ในใจว่าระยะนี้ตนเองได้ทำเรื่องใหญ่โตใดที่เป็นการล่วงเกินฮู้ฮินผู้เฒ่าให้โกรธขึ้นมาบ้างหรือไม่ ถึงกับทำให้อีกฝ่ายสร้างสถานการณ์ใหญ่โตขนาดนี้ไว้รอนาง แต่คิดไปคิดมาแล้วนางรู้สึกว่าการแสดงออกในระยะนี้ของตนเองก็ดูเชื่อฟังอีกฝ่ายยิ่งนัก ไม่ถึงขั้นมีเรื่องอะไรที่ทำให้ฮู้ฮินผู้เฒ่าโกรธได้

ขณะพิจารณารอบด้านแล้วก็ยังคงไม่ได้คำตอบอะไร หลี่หลิงหว่านจึงตัดสินใจเด็ดขาด นางคิดว่า ซ่างแล้ว ข้าเอาแต่คาดเดาไปเรื่อยอยู่ตรงนี้ก็ไม่ได้อะไร รออีกสักพักค่อยพลิกแพลงไปตามสถานการณ์ก็แล้วกัน

หลี่หลิงหว่านจึงเดินยี่ดอกเข็ดหน้าติดตามซวงหงก้าวเข้าไปในประตูเรือนช้ออัน จากนั้นก็เดินเข้าไปในห้อง

ฮู้ฮินผู้เฒ่ากำลังนั่งอยู่บนเตียงหลังัวอันในห้องหลัก โคมสองข้างยกสูงสะท้อนสีหน้าเข้มงวดบนใบหน้านาง มองดูแล้วนำหวาดหวั่นยิ่ง หลี่หลิงหว่านรู้สึกตกใจ ทว่าหลังจากนั้นใบหน้านางก็ปรากฏรอยยิ้มก่อนเดินขึ้นหน้าไปสองก้าว เธยเรียกอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงอ่อนหวานยิ่ง

"ท่านย่าเจ้าคะ"

ซูหยินผู้เฒ่าไม่ได้ตอบกลับ สายตาเพียงจับจ้องมาที่นางเซมิ่ง ในใจหล่หลังหว่านรู้สึกไม่สงบมากขึ้นกว่าเดิม แต่รอยยิ้มบนใบหน้า กลับลุ่มลึกกว่าเมื่อครู่หลายส่วน พร้อมเอ่ยถาม "ท่านย่า ท่านให้พี่ชวงหง เรียกหลานมาที่นี่เพราะมีเรื่องใดหรือเจ้าคะ"

ซูหยินผู้เฒ่ายังคงไม่ตอบกลับ สายตาที่มองมายังนางยิ่งลึกซึ้ง ยากจะอ่านออก มองจนหล่หลังหว่านรู้สึกขนลุกขึ้นมาในใจ

มารตามันเถอะ! หล่หลังหว่านสบถคำหยาบขึ้นมาในใจอย่างอดไม่อยู่ จะฆ่าเลยหรือจะทรมานก่อนก็รีบกว่นท่านช่วยบอกมาตรงๆ ได้หรือไม่แล้ว เอาแต่มองข้าเช่นนี้หมายความว่าอย่างไรกันแน่!

ต่อให้ในใจหล่หลังหว่านจะโกรธจนท้องแทบระเบิดแล้ว ทว่า ภายนอกยังคงมีรอยยิ้มนำมองไม่เปลี่ยน ทั้งยังเอ่ยเรียกท่านย่าอย่างอ่อนหวาน ออกมาอีกคำ

หนนี้ในที่สุดซูหยินผู้เฒ่าก็ขยับแล้ว แต่ที่ขยับก่อนนั้นกลับเป็น สร้อยลูกประคำอำพันในมือ นิ้วชูปดมดจชิงแห่งของนางขยับเคลื่อน ลูกประคำที่ละเม็ดไปอย่างเชื่องช้า ดวงตาที่เหมือนจะขุ่นมัวคุ่นนั้นราวกับ มีประกายคมกริบและกำลังมองตรงมาที่นางเซมิ่ง

"หว่าน...เจี๋ย...เออร์" ซูหยินผู้เฒ่าเอ่ยเรียกหล่หลังหว่านทีละคำ อย่างเชื่องช้า

หล่หลังหว่านยิ้มอย่างบริสุทธิ์ไร้เดียงสา "ท่านย่า หลานอยู่ตรงนี้ เจ้าคะ"

ซูหยินผู้เฒ่าเคลื่อนไหวในฉับพลัน จากนั้นทั้งร่างของนางก็ลุกยี่ขึ้น

จากเตียงหัวชั้น มือข้างขวาที่สวมสร้อยลูกประคำอำพันสีมาที่นาง แล้วตะโกนเสียงดัง "เจ้าเป็นตัวอะไรกันแน่!"

หลี่หลิงหว่านนิ่งงันไป ท่านว่าข้าเป็นตัวอะไรเล่า หากข้าไม่ใช่คน แล้วจะเป็นอะไรได้อีก

เบื้องหน้านางยังคงแสดงท่าทีว่าได้รับความตกใจขึ้นมา โชเซ่ ถอยหลังไปสองก้าว น้ำตาคลอเบ้า เอ่ยด้วยน้ำเสียงเหมือนจะร้องไห้ "ท่าน...ท่านอย่า หลาน...หลานเป็นหลานสาวของท่านย่านะเจ้าคะ"

"เจ้าไม่ใช่หลานสาวของข้า!" น้ำเสียงของฮูหยินผู้เฒ่ายังคงดั่งชัดเจน ใบหน้ายิ่งราวกับปกคลุมไปด้วยความอึมครึม "นี่ยี่หลานสาวของข้า เยอหยิงโยโส เหตุใดภายในชั่วข้ามคืนกลับเปลี่ยนไปเป็นคนฉลาดเฉลียว และรู้ความเช่นนี้ได้!"

หลี่หลิงหว่านนิ่งงันอีกรอบ ที่แท้เปลี่ยนไปเป็นคนฉลาดเฉลียวรู้ความ ก็ถือเป็นความผิดอย่างหนึ่ง

"นั่นเป็นเพราะว่าหลานโตขึ้นอย่างไรเล่าเจ้าคะ" หลี่หลิงหว่าน อธิบาย "หลานไม่ยอมให้ท่านย่าต้องเป็นกังวลกับเรื่องของหลานอีก ดังนั้นยอมฉลาดเฉลียวรู้ความขึ้นมาบ้าง"

ฮูหยินผู้เฒ่าสายศีรษะ "เคลือบย่ำยภูเขาแม่น้ำยังง่ายกว่า เปลี่ยนสันดานคน" ทั้งยังเอ่ยต่อว่า "ในเมื่อเจ้าไม่ยอมพูดความจริง เช่นนั้นก็ ข้ามีวิธีทำให้เจ้าพูด"

หลี่หลิงหว่านพลันรู้สึกตึงเครียดขึ้นมาทันที ให้ตายเถอะ นี่ไม่ใช่ว่า กำลังจะใช้ศาลเตี้ยหรือกรี้? มารดามันเถอะ คือกี่ปากข้าไม่กลัว กลัวแต่ จะจับข้าขึ้นแท่นไปโบยนี้แหละ

ก่อนจะเห็นได้ชัดว่านางคิดมากไปเอง สุหยินผู้เฒ่าเพียงให้คนไปเรียก
นักพรตผู้หนึ่งออกมา

เป็นนักพรตผู้หนึ่งจริงๆ ศีรษะประดับหมวกทรงดอกบัว สวม
เสื้อคลุมยาวเจ็ดศอก มือถือไม้เท้ายาว ที่ข้างหลังยังมีนักพรตน้อยสองรูป
ติดตามมา คนหนึ่งในอ้อมแขนมีกระบี่ไม้เท้าเล่มหนึ่ง อีกคนในอ้อมแขน
มีน้ำเต้าขนาดใหญ่ใบหนึ่ง

สุหยินผู้เฒ่าให้สาวใช้ช่วยประคองพานางเดินไปคราวระที่เบื้องหน้า
นักพรตผู้นี้อย่างนอบน้อม เรียกขานเขาว่า "ท่านนักพรตหยวนเมี้ยว"

นักพรตหยวนเมี้ยวมือหนึ่งถือไม้เท้า อีกมือยกขึ้นค้ำหน้าสุหยินผู้เฒ่า
เอ่ยอุ้งเสียงเทียนจุน* ออกมาคำหนึ่ง ไม่ว่าจะทำทาง คำพูด หรือน้ำเสียง
ของเขานับว่าดียิ่ง วางท่าคล้ายนักพรตชั้นสูงผู้ที่ถือไม้เท้าไม่นานก็จะบรรลุเป็น
เทพเซียนอย่างไรอย่างนั้น

หลังหลีกหลังขวานไต่กิ่งงั้นได้ยินคำว่านักพรตหยวนเมี้ยวแล้วนางก็รู้สึกยินดี
ขึ้นมาทันที

ในนิยายนางออกแบบตัวละครเช่นนี้ออกมาจริงๆ มีครบทั้งภิกษุ
และนักพรต มีท่านเจ้าอาวาสตะแบกกล้าแล้ว จะไม่ให้สร้างนักพรตผู้หนึ่ง
ขึ้นมาทำรบกับเขาได้อย่างไร ทว่าท่านเจ้าอาวาสนั้นถูกวางให้เป็น
ผู้ที่มีสติปัญญาสูงส่ง ส่วนนักพรตหยวนเมี้ยวกลับเป็นแค่คนชื่อบ๊อเท่านั้น
ทว่าคนชื่อบ๊อผู้นี้หลังคิดไปว่าตนเองวิเศษวิโสนัก อีกทั้งไม่ว่าดีร้ายอย่างไร
เขาก็เป็นเจ้าอารามตำแหน่งหนึ่ง ยามปกติจึงมีผู้ศรัทธาชายหญิงจำนวนไม่น้อย
ที่นับถือเขา

* อุ้งเสียงเทียนจุน เป็นนามของเทพเจ้าที่ผู้นับถือดำเนินยืมแสดงคารวะ บางครั้งใช้เป็นคำอุทาน
คล้ายการเอ่ยนามพระ 'อมิตาพุทธ' ในศาสนาพุทธ

ไม่รู้ว่าคุณฮยอินผู้เฒ่าเซียนักพรตหยวนเมี่ยวผู้เฒ่ามาในตอนนี้ด้วยเหตุผลใดกันแน่ ในจวนสกุลหลี่แห่งนี้มีวิญญาณอาละวาดหรือเซียนมาจบบัญญาณหรือไร อาศัยความสามารถของนักพรตหยวนเมี่ยวเกรงว่าจะต้องให้วิญญาณมาจบบาามากกว่า

หลังจากนั้นหลี่หลิงหว่านก็เข้าใจความคิดของคุณฮยอินผู้เฒ่าในทันที เพราะใช้อีกฝ่ายกำลังขึ้นมานางพร้อมเอยกับนักพรตหยวนเมี่ยว "ท่านนักพรต คืบนี้ท่านได้โปรดแสดงฝีมืออันสูงส่งของท่านจัดการปราบมารร้ายตนนี้ให้ได้ทีเถอะ วันหน้าข้าจะต้องบูรณะรูปปั้นตรีวิสุทธิเทพ* ในอารามของท่านอย่างแน่นอน"

หลี่หลิงหว่านตระหนักว่าคืบนี้ตนเองไร้คำพูดโดยสิ้นเชิงแล้ว หากนางไม่ไร้คำพูดแล้วยังจะทำสิ่งใดได้อีก ขณะเดียวกันในใจนางก็รับรู้ว่าคุณฮยอินผู้เฒ่าคงเกิดความสงสัยในตัวนางขึ้นมา ตรวจสอบแล้วนิสัยของตนเองกับนิสัยของเจ้าของร่างเดิมก็แตกต่างกันเกินไป อีกทั้งในช่วงหลายวันหลังจากที่เพิ่งข้ามมิติมานางก็เอาแต่หวาดกลัวจุดจบอันน่ารันทดในภายหลัง จึงทุ่มเทความสนใจไปให้กับการไถ่ชีวิตและประจบหลี่เหวยหยวนเพียงอย่างเดียว ไม่เคยคิดจะเก็บซ่อนนิสัยของตนเองเลยสักนิด ยามนี้เป็นอย่างไรเล่า คนฉลาดอย่างฮยอินผู้เฒ่าผู้นี้ถึงกับมองนางออกจนทะเล่ไปร้อง เซียนักพรตมาจบบางเข้าให้แล้ว ทั้งที่ไม่กี่วันก่อนหน้านี้อูฮยอินผู้เฒ่ายังปกติดีอยู่แท้ๆ แต่เหตุใดจู่ๆ วันนี้ถึงได้ก่อเรื่องเช่นนี้เล่า

ดวงตาของหลี่หลิงหว่านกวาดมองไปรอบห้อง ในที่สุดก็เห็นฮว่าผิง

* ตรีวิสุทธิเทพ (ชานซิง) คือสามปฐมเทพสูงสุดตามหลักความเชื่อของศาสนาเต๋า สถิตในดินแดนสูงสุดเหนือจากเก้าสวรรค์ชั้นฟ้า ได้แก่ หยวนสื่อเทียนจวินแห่งแดนอู๋ซิง (หยกวิสุทธิ) หลิงเป้าเทียนจวินแห่งแดนซิงซิง (เหนืวิสุทธิ) และเต้าเต๋อเทียนจวินแห่งแดนไทซิง (บรมวิสุทธิ)

ยืนอยู่กับคู่มามาและกำลังมองมาทางด้านนี้พอดี ตอนที่สบสายตาของ หลี่หลิงหว่าน ฮว่าฝิงก็เบือนหน้าหลบไปอย่างลนลานทันที ไม่กล้ามองนางอีก

ในใจหลี่หลิงหว่านพลันกระจ่างแจ้ว จะต้องเป็นฮว่าฝิงผู้นี้ที่ทำความเรื่องบางอย่างขึ้นแน่นอน

ฮว่าฝิงเป็นคนที่อยู่ใกล้ชิดนางทั้งวันทั้งคืน หากตั้งใจจับสังเกตนางขึ้นมาจริงๆ ก็ย่อมมองเห็นถึงความแตกต่างบางอย่างระหว่างนางกับเจ้าของร่างเดิม จากนั้นฮว่าฝิงก็นำเรื่องเหล่านี้ไปบอกกับซูหยินผู้เฒ่า เพื่อเอาความดีความชอบ สุดท้ายก็ทำให้เกิดตั้งโรงใหญ่เช่นการจับวิญญาณ ในคืนวันนี้ขึ้นมาได้

ฮว่าฝิงตัวดี ดูท่าต่อจากนี้จะยอมให้นางอยู่ในเรือนอีเหอตต่อไปไม่ได้แล้วจริงๆ

อีกด้านหนึ่งนั้น หลังนักพรตหยวนเมี่ยวได้ยินคำพูดของซูหยินผู้เฒ่า สายตาก็เหลือบมองหลี่หลิงหว่านแวบหนึ่ง ต่อจากนั้นเขาก็ยกแล้บปิดในมือตนเองขึ้นพรางตวาดเสียงเย็นออกมา "มารร้าย ยังไม่รีบปรากฏร่างอีก!"

หลี่หลิงหว่านนิ่งอย่างดูแคลน ให้ตายสิ! เก่งจริงก็รีบๆ ทำให้ข้าปรากฏตัวเสียเลยสิ อย่าเอาแต่ปากดีอยู่เช่นนี้

ทว่าเบื้องหน้ายังต้องแสดงออกอีกอย่าง จับพลันหยาดน้ำตาในดวงตาของหลี่หลิงหว่านก็ไหลลงมาตามสองแก้มราวกับสั่งได้ พอร้องให้แล้วก็พยายามจะเข้าไปจับชายเสื้อของซูหยินผู้เฒ่า "ท่านอย่า ท่านจะทำสิ่งใดกันแน่เจ้าคะ ท่านทำเช่นนี้ หลาน... หลานกลัวเจ้าคะ"

ไม่เท่าหัวมังกรในมือซูหยินผู้เฒ่าเคาะลงบนหลังมือของหลี่หลิงหว่าน อย่างแรง นางเจ็บจนต้องสูดปากกัดฟันแน่น สุดท้ายก็หดมือข้างนั้น

ที่พยายามดึงชายเสื้อของฐุหยินผู้เฒ่ากลับไป

"มารร้าย ยังไม่รีบออกไปอีกหรือ จงคืนกายเนื้อของหลานสาวข้ามา" น้ำเสียงฐุหยินผู้เฒ่าทั้งเย็นชาทั้งหนาวเหน็บ ทว่าในยามที่หันหน้าไปเฝ้ากับนักพรตหยวนเมี่ยวนั้น น้ำเสียงของนางกลับเต็มไปด้วยความเคารพ "เชิญท่านนักพรตทำพิธีเจ้าคะ รีบกำราบมารร้ายตนนี้เสีย โปรดช่วยชีวิตหลานสาวผู้น่าสงสารของข้าด้วย"

"ฐุหยินผู้เฒ่าโปรดวางใจ คืบนี้ข้าน้อยจะต้องกำราบมารร้ายตนนี้ได้อย่างแน่นอน ทั้งจะทำให้วิญญาณของนางดับสลายจนไม่อาจกลับมาทำร้ายผู้คนได้อีกต่อไป"

จากนั้นเขาก็ให้บ่าวหญิงอาวุโสสองคนมาจับตัวหลี่หลิงหวาน ทว่าทุกคนต่างก็หลงคิดว่าหลี่หลิงหวานถูกวิญญาณร้ายเข้าร่างไปแล้ว ยังมีใครกล้ามาจับตัวนางอีก สุดท้ายนักพรตหยวนเมี่ยวไร้หนทางทำได้เพียงสั่งให้ลูกศิษย์ทั้งสองของตนเองไปจับตัวนางมา

หลี่หลิงหวานส่งยิ้มให้กับนักพรตน้อยสองรูปนั้น "พี่ชายทั้งสองท่าน พวกท่านไม่ต้องจับข้าหรือ แค่ว่าจะต้องไปที่ใดก็พอแล้ว แล้วข้าจะตามพวกท่านไปอย่างว่าง่าย"

เดิมทีนางก็มีรูปโฉมงามดงามชวนมองอยู่แล้ว เวลาที่ยิ้มสดใสออกมา เช่นนี้ช่างราวกับดอกไม้ต้นค่อยๆ เบ่งบานสองประกายจับตา นักพรตน้อยสองรูปนั้นถึงกับมองอย่างตกตะลึง ช่วงขณะหนึ่งหลงลืมไปแล้วว่าต้องยื่นมือออกไปจับนาง

นักพรตหยวนเมี่ยวที่อยู่ด้านข้างเห็นเช่นนั้นก็แค้นเสียดูแคลนออกมา คราหนึ่ง ก่อนตวาดเสียงเย็นชา "มารร้าย เจ้ายังกล้าล่อลวงผู้คนที่นี่อีกหรือ!"

จากนั้นก็ตวาดนักพรตน้อยทั้งสองเสียงดังให้รีบจับแขนทั้งสองของ หลี่หลิงหว่านติดตามเขามา

หลี่หลิงหว่านเองก็ไม่ได้ซัดขึ้น นางกลับอยากเห็นว่าที่สุดแล้ว นักพรตหยวนเมี่ยวผู้นี้จะเล่นลูกไม้อะไรออกมากันแน่ อย่างไรก็ตามเมื่อครูนี้นางก็คิดหาทางรับมือเรื่องนี้ ออกแล้ว แต่สูหยินผู้เฒ่าเป็นคนชี้ระวาง ทั้งยังเชื่อในพระพุทธรองค์ยิ่งนัก ดังนั้นก็ปล่อยให้ นักพรตหยวนเมี่ยว ทำพิธีขับไล่ 'วิญญาณร้าย' สักครั้งหนึ่งก่อน สูหยินผู้เฒ่าถึงจะวางใจลงได้ โดยสมบูรณ์

หลี่หลิงหว่านจึงยอมให้นักพรตน้อยทั้งสองจับแขนนางเดินตามหลัง นักพรตหยวนเมี่ยวไปข้างหน้า สูหยินผู้เฒ่าเองก็เดินตามมาคอยสังเกต ภายใต้การประคองของชวงหงและชวงหรง

เพียงครู่เดียวเท่านั้นภายในลานเรือนก็จัดโต๊ะหลายตัวต่อกันทำเป็น แท่นพิธีขึ้นมาแล้ว เบื้องหน้าแท่นพิธียังวางโต๊ะยาวอยู่ตัวหนึ่ง บนโต๊ะ จุดเทียนสีแดงใหญ่สองเล่มสว่างไสว ตรงกลางวางกระถางรูปทองแดงสามขา เอาไว้กระถางหนึ่ง ในนั้นปักธูปอยู่สามดอก บนโต๊ะยังวางน้ำชาหนึ่งกับ พวงกระดาศยันต์สี่เหลี่ยมสอดเอาไว้เช่นกัน

หลี่หลิงหว่านมองการจัดวางพวกนี้แล้ว ในใจก็เอาแต่หัวเราะ จนนแทบจะลงไปกลิ้ง ทว่าต่อหน้านางยังคงแสรังทำที่ว้าใส่อื้อไร้เสียงสา ออกมา เเงยหน้ายิ้มถามนักพรตหยวนเมี่ยว "ท่านนักพรต ข้าควรยืนอยู่ ตรงที่ได้จึงจะเหมาะสมเจ้าคะ"

นักพรตหยวนเมี่ยวรู้สึกนั่งอึ้งขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ *มารร้ายตนนี้ ไม่เกรงกลัวข้าแม้แต่ชนิดเดียว หรือว่านางบำเพ็ญตบะมาามากจริงๆ ทว่า*

ต่อมาในใจเขาก็คิดว่า ต่อให้นางมีฤทธิ์มากกว่านี้ แต่สุดท้ายก็ยังเอาชนะอาวุธวิเศษทั้งสองสิ่งของข้าไม่ได้อยู่ดี

อาวุธวิเศษสองสิ่งของเขานั้นก็อยู่ในมือของลูกศิษย์ทั้งสองนั่นเอง อย่างหนึ่งคือกระบี่ไม้ท้อเล่มนั้น ซึ่งมีชื่อเสียงอันน่าเกรงขามยิ่ง เรียกกันว่า 'กระบี่ปราบมารปีศาจดำรังสันติ' ส่วนอีกอย่างก็คือน้ำเต้าใบนั้น มีชื่อเสียงโด่งดังเช่นเดียวกัน เรียกขานว่า 'น้ำเต้าพลังวิญญูณโลกาสะท้าน'

นักพรตหยวนเมี่ยวยืนมือขวาออกมาพาลงสังลูกศิษย์ทั้งสองของตน "เอากระบี่ปราบมารปีศาจดำรังสันติกับน้ำเต้าพลังวิญญูณโลกาสะท้านของข้าขึ้นมา"

หลี่หลิงหวานกลับไม่อยู่ ในที่สุดก็หลุดหัวเราะออกมา ตอนแรกที่นางคิดชื่ออาวุธวิเศษทั้งสองให้นักพรตหยวนเมี่ยวนั้น นางก็แค่คิดชื่อไว้สาระนี้ขึ้นมาด้วยความนึกสนุกเท่านั้น แต่คิดไม่ถึงว่าวันนี้นางจะได้เห็นอาวุธวิเศษทั้งสองอย่างที่นางออกแบบมากับตาตนเองจริงๆ

ความจริงแล้วก็เป็นแค่กระบี่ไม้ท้อเล่มหนึ่งกับน้ำเต้าใบหนึ่งเท่านั้น ทว่านักพรตหยวนเมี่ยวเป็นคนที่มึนสยแสดงออกเกินจริงผู้หนึ่ง ดังนั้นนอกจากผิวของตัวกระบี่กับน้ำเต้าจะสลักคำว่า 'ขั้ววิญญูณ' ลงไปแล้ว ยังฝังอักขรมณีลงไปอีกหลายเม็ด ยามนี้กายใต้แสงสว่างของโคมไฟที่แขวนอยู่ทั่วทั้งลานเรือน กระบี่ไม้ท้อเล่มนี้กับน้ำเต้าใบนี้จึงทอประกายสว่างไสว เรียกได้ว่าสว่างจนแทบจะทำให้คนตาบอดเลยก็ว่าได้

ยามนี้ฮูหยินผู้เฒ่ากำลังนั่งลงบนเก้าอี้* ที่ให้สาวใช้ย้ายออกมา

* เก้าอี้* เป็นเก้าอี้แบบโบราณของจีน ด้านหลังมีพนักพิงเชื่อมติดกับเท้าแขนทั้งสองข้างเป็นเนื้อเดียวกัน นิยมใช้ในหมู่ขุนนางชั้นใหญ่ ชนชั้นสูง และประมุขของบ้านเพื่อแสดงถึงอำนาจ โดย 'ไฟชื่อ' เป็นตำแหน่งราชครูชั้นสูงสุดในอดีต

เมื่อเห็นหลี่หลิงหวานกำลังยื่นหัวเราะเสียงสดใสอยู่ด้านข้างแทนพิธี
โบหน้าไม้มีความหวาดกลัวสักนิด นางก็อดขมวดคิ้วขึ้นมาไม่ได้

ความจริงแล้วก่อนหน้านี้ฐุหยินผู้เฒ่าก็รู้สึกว่หลี่หลิงหวาน
มีบางอย่างที่ผิดปกติ เหตุใดแต่ศิระระกระแทกก่อนหิน หลังฟื้นขึ้นมา
นางก็เปลี่ยนไปฉลาดเฉลียวรู้ความ กลายเป็นคนละคนกับเมื่อก่อน
แบบนั้นไปได้ แม้นางจะชื่นชอบเด็กฉลาดรู้ความเป็นอยู่อย่างยิ่ง แต่หากคนผู้นี้
มิใช่หลานสาวของนาง เป็นเพียงวิญญาณร้ายที่มาสิงอยู่ในร่างหลานสาว
ของนางละก็ เช่นนั้นนางยอมเอาหลานสาวผู้มีนิสัยเยอหยิ่งจองหงอนกลับมา
เสียดีกว่า

แต่พอฐุหยินผู้เฒ่าเห็นท่าทางของหลี่หลิงหวานหัวเราะสดใส
เช่นนั้นแล้ว ไม่เพียงไม่เกรงกลัว กลับกันยังมีท่าทางเปล็ดเปล็นใจอย่างยิ่ง
ที่สุดแล้วเป็นเพราะวิญญาณร้ายตนนั้นร้ายกาจเกินไปกระทั่งไม่เกรงกลัว
นักพรตหยวนเมี่ยวสักนิด หรือนางไม่เข้าใจว่าทุกคนกำลังทำสิ่งใดอยู่
แต่แรกแล้ว ดังนั้นเมื่อเห็นสถานการณ์เช่นนี้จึงรู้สึกสนุก หากนางแค่
รู้สึกสนุกจริงๆ มิใช่ว่าตนเองกำลังกล่าวหานางหรือ

ถ้าเช่นนั้นตนทำอะไรลงไปเล่า ให้หลานสาวแท้ๆ ของตนเอง
ถูกคนกระทำเช่นมารปีศาจร้าย?

ในใจฐุหยินผู้เฒ่าเกิดความลั้งเลขึ้นมาว่าจะให้นักพรตหยวนเมี่ยว
ทำพิธีต่อไปดีหรือไม่

เมื่อปลายหางตาเหลือบไปเห็นฮว่าผิงกับอู๋มามายืนอยู่ด้านข้าง นาง
ก็กวักมือเรียกทั้งสองคนให้เข้ามาใกล้ แล้วเอ่ยถามฮว่าผิง "ความผิดปกติ
ในขณะนี้ของคุณหนูสามที่เจ้าพูดถึงล้วนเป็นความจริงทั้งหมดแน่หรือ

หากมีคำพูดไปปิดแม้แต่คำเดียว ระวังข้าจะถลกหนังเจ้า!"

ฮว่าผิงได้ยินก็รีบร้อนคุกเข่าลงไปแล้วโงกศีรษะให้ฐุหยินผู้เฒ่า ทั้งเอ่ยยืนยันออกมา "เรียนฐุหยินผู้เฒ่า คำพูดทุกคำที่บ่าวพูดล้วนเป็นความจริงเจ้าคะ บ่าวไม่กล้าโกหกเด็ดขาด ลูกท้อพวกนั้นบ่าวเห็นกับตาจริงๆ เดิมทีเมื่อวานคุณหนูเองก็อยากกินอยู่ กระทั่งยื่นมือออกไปแล้วเสียด้วยซ้ำ แต่ไม่รู้ว่าเหตุใดถึงได้ไม่หยิบมากิน เพียงแค่สั่งให้เสี่ยวซานเก็บเอาไว้ ต่อมาวันนี้ตอนเช้าพอบ่าวไปดู ลูกท้อห้าลูกนั้นก็หายไปแล้วสองลูก ฐุหยินผู้เฒ่าลองพิจารณาดูเถิด ของภายในห้องคุณหนูผู้ใดจะกล้าหยิบไปได้ เมื่อคืนก็ไม่มีใครอยู่รับใช้ข้างกายคุณหนู ลูกท้อสองลูกนั้นจะต้องเป็นคุณหนูที่กินไปเองแน่นอนเจ้าคะ"

จากนั้นฮว่าผิงก็พูดถึงเรื่องอื่นๆ ที่ผิดไปจากเมื่อก่อนของหลี่หลิงหว่าน สุดท้ายจึงสาบานต่อฟ้า "หากมีคำพูดใดที่บ่าวพูดไม่จริง ขอให้บ่าวลิ้นเน่า ฝ่าเท้ามีหนอง ซาติน้ำเกิดเป็นเดรัจฉานเจ้าคะ"

คำสาบานนี้เอ่ยออกมาค่อนข้างหนักหนาไม่น้อย ยามนั้นในใจฐุหยินผู้เฒ่าจึงสงบลงไปได้บ้าง รู้สึกว่าตนเองไม่น่าจะกำลังกล่าวหาหลี่หลิงหว่าน เรื่องที่หลี่หลิงหว่านกินลูกท้อไม่ได้นั้นฐุหยินผู้เฒ่าจะจ่างตีพูดไปแล้วครั้งนั้นก็ก็เป็นตนเองที่มอบลูกท้อลูกหนึ่งให้หลานสาวกิน แต่ตอนนั้นหลี่หลิงหว่านกินแล้วมีอาการแพ้รุนแรงจนเกือบจะเสียชีวิต คาดว่ายามนั้นนางก็ตกใจไม่น้อยจริงๆ ภายหลังไม่เพียงไม่กล้ากินลูกท้ออีกแล้ว แคะไต่ยนสาวใช้พูดถึงลูกท้อขึ้นมาต่อหน้า นางยังจะเดินเข้าไปตบป้องหูผู้อื่นเขาเสียด้วยซ้ำ แล้วจะเป็นเช่นที่ฮว่าผิงบอกได้อย่างไร นอกจากเห็นลูกท้อแล้วไม่หลบไม่เลียง มิหนำซ้ำยังกินไปอีกสองลูก

โดยที่ไม่เป็นอะไรสักนิดเลยด้วย นางจะต้องถูกวิญญูณร้ายสิงร่างแล้ว เป็นแน่ ดีไม่ดีหากเชิฐนั้กพรตมาทำพิธีช้ากว้านี้ เกรงว้าวิญญูณร้ายตนน้ัน คงทำร้ายชีวิตของหลานสาวตนเองช้่าให้แล้ว

คิดมาถึงตรงน้ีชู้หยินผู้เฒ่าก็รู้สึกหวาดกลัวไม่น้อย นางรีบมองไปท้ี กลางลาน

ยามน้ันักพรตหยวนเมี่ยวได้เริ่มทำพิธีแล้ว กระบี่ไม้ท้อในมือเล่มน้ัน ตวัดร้ายว้าจนในอากาศเต็มไปด้วยเงากระบี่ ริมฝ้ีปากก็พ้ิมฟ้าบทสวด

ชู้หยินผู้เฒ่ากำลังคิดว่านักพรตหยวนเมี่ยวผู้น้ีเป็นผู้มีอิทธิฤทธิ์สูงส่ง นางเคยได้ยินคนในเมืองหลวงจ้ำนวนมากกล่าวถึงมาก่อน กล่าวกันว้า ขอเพียงในบ้านมีเรื่องไม่สงบแล้วมาเชิฐนั้กพรตหยวนเมี่ยวไป แค้ทำพิธี คร้ังหนึ่งบ้านก็จะสุขสงบขึ้นมากันที่ ทั้งยังพูดว้าของวิเศษทั้งสองอย่าง ของเขาน้ันล้วนมีที่มาที่ไป ในคำเล่าขานต่างก็บอกว้าเป็นของวิเศษ ที่เทพผู้สร้างเหลือทิ้งไว้ในโลกมนุษย์ กระบี่ปราบมารปีศาจดำรงสันติเล่มน้ัน มีไว้สังหารมารปีศาจทั้งหมดโดยเฉพาะ ส่วนน้ำเต้าพลังวิญญูณ โลกาสะท้่านใบน้ันก็มีไว้เก็บมารปีศาจทั้งหมด ไม่ว่ามารปีศาจตนใด ขอเพียงถูกเก็บช้่าไปในน้ำเต้าแล้วก็จะกลายเป็นน้ำบริสุทธิ์ทันที นับจากน้ันเป็นต้นไปไม่อาจกลับมาก่อเรื่องในโลกมนุษย์ได้อีก

ขณะเดียวกันหล้ีหลังหว่านก็กำลังดูนักพรตหยวนเมี่ยวทำพิธี เป็นเพราะนางย้ินจนเมื่อยแล้วแต่ก็ยังไม่ม้ีเก้่าอ้ีมาให้นางน้ัง นางจ้ิง น้ังยองๆ ลงไปเสียเลย จากนั้นจ้ิงกอดคองดูนักพรตหยวนเมี่ยวรำกระบี่ เมื่อนักพรตน้อยสองรูปที่อยู่ช้านาบช้่ายขวาเพื่อกันหล้ีหลังหว่านหนีไป เห็นท่าที่ของนางแล้วต่างก็เหลือบมองนางแวบหนึ่ง

พวกเขาติดตามท่านอาจารย์ออกไปทำพิธีหลายครั้งแล้ว ทว่าวันนี้ นับเป็นครั้งแรกจริงๆ ที่ได้เห็นคนนั่งสงบเช่นนั้น นั่งสงบราวกับท่านอาจารย์ เป็นสิ่งที่ถูกหยอกเย้าตัวนั้น ส่วนคุณหนูผู้นี้เพียงแค่มองก็ ดีไม่ตีอกสีกักพักหนึ่ง นางอาจจะปรบมือร้องว่าดีออกมาเสียด้วยซ้ำ

จริงดังคาด หลังจากที่หลี่หลิงหว่านดูไปได้สักพัก นางก็ปรบมือขึ้นมาจริงๆ ทั้งยังหันหน้าไปมองทางสุทธินผู้เฒ่าแล้วยิ้มเอ่ย "ท่านย่า ท่านรีบมาดูเร็วเข้า คนผู้นี้รำกระบี่ได้น่ามองยิ่งนักเจ้าคะ"

เจ้าไม่รับรู้เลยสักนิดหรือว่าสถานการณ์ตรงหน้ากำลังเกิดสิ่งใด อยู่กันแน่ ในใจสุทธินผู้เฒ่าเกิดความลังเลขึ้นมาอีกครั้ง หรือตนเอง จะใส่ร้ายหลี่หลิงหว่านเข้าแล้วจริงๆ ความจริงนางไม่ได้ถูกวิญญาณร้าย สิ่งร้ายแต่อย่างใด และเป็นดังที่นางพูดเช่นนั้นจริงๆ ด้วยไม่อยากจะหัน เป็นกั๊กวลกับนาง ดังนั้นถึงได้เปลี่ยนไปตลาดเฉลี่ยรู้ความขึ้นมา

เมื่อนักพรตหยวนเมี่ยวได้ยินคำพูดเช่นนั้นของหลี่หลิงหว่าน ใบหน้า ก็ดำคล้ำราวกันหม้อ กระบี่ไม้ท่อนในมือเขาก็ยิ่งรำอย่างเร่งร้อนขึ้นมา เสียงที่ท่องบทสวดก็ดังขึ้นด้วยเช่นกัน ทั้งยังกัดลิ้นตนเองและตีมน้ำ ในชามลงไปอีกหนึ่ง จากนั้นจึงฟันไปบนเทียนไขสีแดงใหญ่ทั้งสองเล่มนั้น พลันก็ได้ยินเสียงเบรียะดังขึ้น เปลวเทียนของเทียนไขสีแดงใหญ่ทั้งสองเล่มนั้น ลูกโชนพุ่งพรวดขึ้นมากกว่าสามจั้ง* ในพริบตา

บ่าวรับใช้หญิงภายในจวนที่ดูสถานการณ์อยู่รอบๆ มองจนนิ่งอึ้ง ไปหมด ยามนั้นต่างพากันเอ่ยว่านักพรตหยวนเมี่ยวผู้นี้ช่างสมเป็น นักพรตชั้นสูงจริงๆ ถึงขั้นมีบ่าวรับใช้หญิงบางคนคุกเข่าลงไปแล้ว

* จั้ง เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

หลี่หลิงหว่านเท้าคางมองอย่างเบื่อหน่าย ในใจคิดว่า ก็พอสพอรัศชาว
อย่างไรเล่า ให้คนอย่างข้าอมไปพ่นลงบนเปลวเทียนเช่นนั้นก็สามารถ
ทำให้ไฟลุกโชนขึ้นไปสามจั้งได้เช่นกัน

คาดว่าอีกฝ่ายคงจะรำกระบี่จนเหนื่อยแล้ว เพราะหลี่หลิงหว่านเห็นว่า
บนหน้าผากของนักพรตหยวนเมี่ยวมีเหงื่อผุดขึ้นมา หลังนักพรตหยวนเมี่ยว
ชี้กระบี่ไม้ท่อมมาทางหลี่หลิงหว่านแล้ว เขาก็พาดลงมาอย่างรุนแรงคราหนึ่ง
ก่อนจะวางกระบี่ไม้ท่อมลงบนโต๊ะยาว

ขณะนั้นสุหยินผู้เฒ่ารีบเข้ามาใกล้พลางเอ่ยถามอย่างร้อนใจ
"ท่านนักพรต มองออกแล้วหรือไม่ว่าเป็นวิญญูณร้ายอะไรกันแน่"

นักพรตหยวนเมี่ยวยกชายเสื้อขึ้นมาเช็ดเหงื่อบนหน้าผากตนเอง
ก่อนรับน้ำที่ลูกศิษย์ส่งมาให้ดื่ม จากนั้นจึงเอ่ยด้วยสีหน้าเคร่งขรึม
"เป็นจิตตอกเหมยที่กลายเป็นวิญญูณ"

หลี่หลิงหว่านเกือบหลุดหัวเราะออกมาอีกครั้งอย่างกลั่นไม่อยู่
อย่างน้อยนางก็ยังกัมศีระชะ ทั้งยังยกมือขึ้นมาปิดปากตนเองไม่ให้
เสียงหัวเราะดังออกมา ทว่าปากก็ยังคงสั่นขึ้นลง

เทียบกับที่หลี่หลิงหว่านหลุดหัวเราะออกมาเช่นนี้แล้ว ใบหน้า
สุหยินผู้เฒ่ากลับแสดงอาการนับถือเป็นอย่างยิ่ง "ท่านนักพรตช่างร้ายกาจ
จริง ๆ หลานสาวผู้นั้นของข้าแรกเริ่มศีระชะก็กระแทกที่สวนดอกเหมย"

"เช่นนี้ก็ถูกต้องแล้ว" นักพรตหยวนเมี่ยวผงกศีระชะ แสดงสีหน้า
ครุ่นคิดลึกซึ้งยากจะอ่านออก "จะต้องเป็นยามที่หลานสาวของท่าน
ศีระชะกระแทก ทำให้พลังหยางอ่อนแรง ปีศาจตอกเหมยจึงเข้ามาสิงร่าง"

"ยามนี้หลานสาวของข้ายังมีชีวิตอยู่หรือไม่" สีหน้าสุหยินผู้เฒ่า

เป็นกังวลอย่างลึกซึ้ง ก่อนจะโค้งคำนับให้กับนักพรตหยวนเมียว "ท่านนักพรต ได้โปรดแสดงฝีมืออันยอดเยี่ยมออกมาด้วย ปราบมารร้ายตนนี้เสีย ช่วยชีวิตหลานสาวที่นางสงสารของข้ากลับมา"

นักพรตหยวนเมียวยื่นสองมือออกมาประคองสุหยินผู้เฒ่า ก่อนยกมือขึ้นลูบเคราตนเองพลางเอ่ยปลอบนาง "สุหยินผู้เฒ่าวางใจเถิด วันนี้มารร้ายตนนี้ได้เผชิญกับข้าน้อย เช่นนั้นก็เป็นวันตายของนางแล้ว เมื่อครู่ข้าน้อยใช้กระบี่ปราบมารปีศาจดำรงค์สันตติตบะที่นางบำเพ็ญมาหลายปีแล้ว อีกประเดี๋ยวข้าน้อยจะเก็บนางเข้าไปในน้ำเต้าพลังวิญญูณโลกาสะท้อนของข้าน้อย จากนั้นก็ให้หลานสาวของท่านดื่มน้ำละลายผงยันต์อีกชามหนึ่ง รับรองได้ว่าหลานสาวของท่านจะต้องหายดีทันทีแน่นอน"

สุหยินผู้เฒ่าได้ยินแล้วก็เอ่ยขอบคุณนักพรตหยวนเมียวหลายต่อหลายครั้ง ก่อนเชิญให้เขาทำพิธีต่อไป

นักพรตหยวนเมียวพักไปสักครู่หนึ่งแล้วก็หยิบน้ำเต้าในอ้อมแขน ลูกศิษย์มาเปิดจุกออก ก่อนตะโกนเสียงดังไปทางหลี่หลิงหว่าน "มารร้าย เจ้ายังไม่รีบเข้ามาในน้ำเต้าอีกหรือ!"

หลี่หลิงหว่านพยายามกลั้นหัวเราะจนสุดความสามารถ นางกำลังจะเงยหน้ามองไปยังน้ำเต้าในมือของเขา ทว่าในพู่พัดได้ยินเสียงคนเรียกนางขึ้นมาก่อน "หว่านวาน!"

หลี่หลิงหว่านเงยหน้ามองไปก็เห็นไหล่เว่ยประคองโจวซื่อเข้ามา โจวซื่อร่างกายสั่นเทาไปทั้งร่าง น้ำตานองหน้า

เพียงเท่านั้นก็แล้วไปเถอะ ประเด็นคือที่ด้านข้างนางยังมีหลี่หลิงหยวน

ยืนอยู่ด้วย คนผู้นั้นยามนี้ใบหน้าราวกับมีน้ำแข็งเกาะอยู่ หว่างคิ้วก็เต็มไปด้วยความเย็นชาเหมือนกับช่วงก่อนพายุจะมา ราวกับว่าชั่วขณะต่อมาเขาจะกินเลือดเนื้อสดๆ ของผู้อื่นอย่างไรอย่างนั้น

หลี่หลิงหว่านพอเห็นท่าทางเช่นนี้ของหลี่เหวยหยวนแล้วก็สะดุ้งตกใจครั้งใหญ่ ตอนนั้นนางไม่นั่งยองๆ อีกแล้ว แต่รีบร้อนลุกยืนขึ้นมา

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624324.html>